

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2184/2019
12.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Косара Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - МУП - Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 571/19 од 21.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2019.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 571/19 од 21.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 571/19 од 21.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1002/18 од 29.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду ПИО, и то на име зараде за ноћни рад, рад у дане државних и верских празника и прековременог рада, за период од 01.05.2007. године до 27.04.2010. године, по стопама важећим на дан уплате, и то на појединачне месечне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да плати тужиоцу трошкове поступка у укупном износу од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана извршности одлуке, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 571/19 од 21.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1002/18 од 29.11.2018. године.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена се позвала на одредбу члана 404. ЗПП, због потребе

заузимања става о правној природи спорног односа и у вези са тим надлежности суда.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18– у даљем тексту: ЗПП).

По члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе јер се ревизијом ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Надлежност су судови засновали на Закону о уређењу судова. Исти закон прописује обавезу пружања судске заштите у случајевима повреде права из радног односа, какво је право на уплату доприноса као интегралног дела зараде коју прописује Закон о раду. Апсолутна ненадлежност суда санкционисана је битном повредом из члана 374. ст. 2. т. 2. ЗПП која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 24.07.2018. године. У истој није означена вредност предмета спора. Тужилац није обавезан на плаћање таксе за тужбу, али су му трошкови поступка одмерени према вредности предмета спора до 450.000,00 динара.

Одредба чл. 403. ст 3. ЗПП прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског, ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, ревизијски суд је ревизију тужене одбацио као недозвољену и одлучио као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић